

Het Legioen I
Onbreekbaar

Lees ook van Kami Garcia & Margaret Stohl:

BEAUTIFUL CREATURES-TRILOGIE

Vervloekt

Chaos

De aflossing

KAMI GARCIA

ONBREEKBAAR

HET LEGIOEN 1

Vertaald door Willeke Lempens

full moon

Voor Alex, Nick & Stella:

Geen van de verzonden werelden die ik bedenken,
is te vergelijken met de echte, die ik met jullie deel.

© 2013 Kami Garcia, LLC

Oorspronkelijke titel *The Legion – Unbreakable*

Nederlandse vertaling © 2014 Willeke Lempens en Moon,
Amsterdam

Omslagbeeld Anna Mutwil/Arcangel Images

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Opmaak binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 2041 2

ISBN 978 90 488 2042 9 (e-book)

NUR 334/284

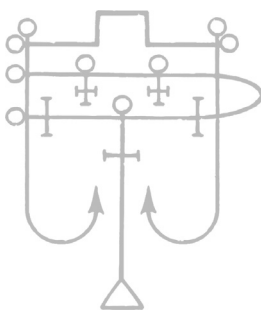
www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Er hakken er wel duizend in op de takken van het kwaad,
terwijl er slechts één uithaalt naar de wortel.

- Henry David Thoreau, *Walden*

1. SLAAPWANDELAAR

Mijn blote voeten zakten weg in de vochtige aarde, en ik probeerde niet te denken aan de dode lichamen die onder me begraven lagen. Ik was al een paar keer langs deze kleine begraafplaats gelopen, maar nooit 's avonds en altijd aan de andere zijde van het afbladderende ijzeren hek. Ik zou er alles voor overhebben om nu ook weer aan de buitenkant daarvan te staan!

In het maanlicht leek het keurige strookje gras tussen de rijen verweerde grafstenen net het begroeide deksel van een gigantische doodskist.

Er knapte een twijgje.

Ik draaide me vliegensvlug om. 'Elvis?' riep ik, zoekend naar de grijs-wit gestreepte staart van mijn kat.

Elvis rende nooit weg. Als ik de deur opendeed, vond hij het altijd voldoende om een paar rondjes om mijn enkels te draaien – tot vanavond. Hij was 'm zo snel gepeerd dat ik niet eens de tijd had gehad om mijn schoenen aan te trekken. En ik had wel acht blokken achter hem aan gehold, voor we hier eindigden.

Het geluid van gedempte stemmen dreef tussen de bomen door.

Ik verstijfde.

Aan de andere kant van het hek liep een meisje in een blauw-met-grijze GEORGETOWN UNIVERSITY-trui door de bleke gloed van de lantaarnpaal. Haar vriendinnen renden giechelend achter haar aan. Toen ze bij een van de universiteitsgebouwen kwamen, verdwenen ze naar binnen. Je vergat gauw dat deze begraafplaats midden op de campus lag.

Terwijl ik steeds verder tussen de rommelige rijen liep, verdwenen de lantaarnpalen achter de bomen en legden de wolken steeds weer andere delen van de begraafplaats in de schaduw.

Ik negeerde het stemmetje in mijn achterhoofd, dat me influisterde terug naar huis te gaan.

Er bewoog iets in mijn ooghoeken, een witte flits.

Mijn blik vloog over de stenen, die nu geheel in duisternis waren gehuld.

Waar was die kat?

Niets maakte me bangere dan duisternis. Ik zag graag wat er op me af kwam en in het donker kon zich van alles verschuilen.

Ik moest gauw aan iets anders denken! Maar de herinnering spoelde over me heen, voor ik er iets tegen kon doen...

Mijn moeders gezicht boven me, terwijl ik slaperig met mijn ogen knipperde. De paniek in haar ogen toen ze een vinger tegen haar lippen drukte om aan te geven dat ik stil moest zijn. De koude vloer onder mijn voeten toen we naar haar kast liepen, waar ze de jurken opzijschoof.

'Er is iemand in huis,' fluisterde ze, waarna ze een stuk hout van de wand trok en een kleine opening zichtbaar werd. 'Blijf hierin zitten tot ik terugkom. En hou je muisstil.'

Ik wurmde me in het gat, waarna mijn moeder de plaat weer op zijn plek duwde.

Ik had nog nooit totale duisternis ervaren. Ik tuurde naar een plekje enkele centimeters voor me, waar mijn hand tegen de plaat rustte, maar ik zag hem niet.

Ik sloot mijn ogen voor het donker.

Er waren geluiden: de trap die kraakte, meubels die over de vloer schraapten, mompelende stemmen... en één enkele gedachte bleef maar door mijn hoofd spoken.

Stel dat ze niet meer terugkwam?

Te bang om te onderzoeken of ik er uit mezelf uit kon komen, hield ik mijn hand tegen het hout. Ik luisterde naar mijn rasperige ademhaling, ervan overtuigd dat degene die in ons huis was me ook kon horen.

Uiteindelijk bewoog het hout onder mijn hand en viel er een dunne streep licht de ruimte binnen. Mijn moeder stak haar hand naar me uit en verzekerde me dat de indringers waren gevluht. Terwijl ze me optilde en wegdroeg, hoorde ik niets anders dan het bonzen van mijn hart en kon ik nergens anders aan denken dan het verpletterende gewicht van het donker.

Ik was pas vijf toen dit gebeurde, maar ik herinnerde me nog elke minuut in die kruipruimte. En dat was dus ook waarom de lucht om me heen nu zo verstikkend aanvoelde. Een deel van me wilde gewoon naar huis – met of zonder mijn kat.

'Elvis! Kom hier!'

Er bewoog iets tussen de afgebrokkelde grafstenen voor me.

'Elvis?'

Vanachter een stenen kruis verscheen een silhouet.

Ik maakte een sprongetje van schrik en mijn adem stakte. 'Sorry...!' Mijn stem bibberde. 'Ik zoek mijn kat.'

De vreemdeling zei niets.

Met duizelingwekkende snelheid werden allerlei geluiden sterker: brekende takken, ruisende bladeren, mijn hartslag. Ik dacht aan de tientallen misdaadseries die ik samen met mijn moeder had gezien, die precies zo begonnen: een meisje dat in haar eentje ergens stond waar ze niet hoorde te zijn, turend naar degene die op het punt stond haar aan te vallen.

Ik deed een stap naar achteren. Dikke modder kroop rond mijn enkels omhoog, als een hand die me aan de grond vastklemde.

Doe me alsjeblieft geen kwaad, smeekte ik stilzwijgend.

De wind striemde over de begraafplaats en speelde met de lange lokken op de schouders van de vreemdeling en de dunne stof van de witte jurk rond haar benen.

Háár benen.

Een golf van opluchting. 'Heb jij soms een grijs-met-witte Siamees gezien? Als ik hem vind, vermoord ik hem!'

Stilte.

Toen het maanlicht op haar jurk viel, zag ik dat het helemaal geen jurk was, maar een nachtjapon. Wie dwaalde er nu in zijn nachtjapon over een begraafplaats?

Een gek.

Of een slaapwandelaar.

Ook al mag je een slaapwandelaar eigenlijk niet wakker maken, ik kon haar hier toch ook niet in haar eentje achterlaten.

'Eh... hallo, kun je me horen?'

Ze verroerde zich niet, maar staarde naar me, alsof zij mij wel prima kon zien in het donker.

Er ontstond een hol gevoel, diep in mijn buik. Ik wilde naar iets anders kijken, iets anders dan haar onheilspellende blik. Mijn ogen dwaalden naar de onderkant van het kruis.

De voeten van het meisje waren even bloot als de mijne, maar het leek wel alsof ze de grond niet raakten.

Ik knipperde met mijn ogen. Het kwam vast door het maanlicht en de schaduwen. Ik keek naar mijn eigen bemoderde voeten en toen weer naar de hare.

Die waren bleek en smetteloos.

Toen flitste er opeens een lichtgekleurde vacht voor haar langs, die op mij af stormde.

Elvis!

Ik greep hem gauw bij zijn kladden, voor hij weer kon ontsnappen.

Hij blies, haalde met zijn klauwen naar me uit en kronkelde als een wilde, net zo lang tot ik hem maar weer losliet.

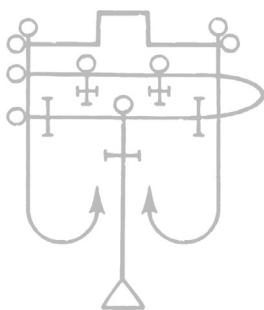
Mijn hart bonkte in mijn borstkas, terwijl hij dwars over het gras naar het hek stooft en zich eronderdoor wurmt.

Ik keek weer naar het stenen kruis.

Het meisje was verdwenen. De bodem was nog slechts een gladde, onaangerode laag modder.

Bloed uit de krassen die Elvis had veroorzaakt liep over mijn arm naar beneden toen ik dwars over de begraafplaats liep en een verklaring probeerde te bedenken voor het meisje in de witte nachtjapon.

Ik herinnerde mezelf eraan dat ik niet eens in spoken geloofde.

2. DE EERSTE KRASSEN

Toen ik weer naar het goed verlichte trottoir was gestrompeld, was Elvis nergens meer te bekennen. Een jongen met een rugzak over zijn schouder schonk me een merkwaardige blik bij het zien van mijn blote voeten die tot aan mijn enkels vol modder zaten. Hij dacht vast dat het om de een of andere weddenschap ging.

Mijn handen hielden pas op met trillen toen ik bij O Street kwam, waar de schaduwen van de campus eindigden en de lichten van het verkeer van de stad Washington begonnen. Vanavond vond ik zelfs de toeristen die stonden te poseren op de trap uit de film *The Exorcist* geruststellend.

De begraafplaats leek opeens kilometers ver weg. Ik begon aan mezelf te twijfelen.

Het meisje op de begraafplaats was niet wazig of doorzichtig geweest, zoals de spoken in films. Ze had eruitgezien als een doodgewoon meisje.

Alleen zweefde ze.

Of niet?

Misschien had dat in het maanlicht alleen maar zo geleden. En misschien zaten haar voeten gewoon niet onder de modder omdat zij toevallig op een droog stukje grond stond.

Tegen de tijd dat ik bij mijn blok aankwam – een lange rij huizen, die als sardientjes tegen elkaar gedrukt stonden – had ik mezelf ervan overtuigd dat er tientallen verklaringen waren.

Elvis lag languit op de treden voor ons huis. Hij zag er mak en verveeld uit.

Ik dacht er even over om hem voor straf buiten te laten, maar ik hield nu eenmaal van het stomme beest.

Ik kon me de dag dat mijn moeder hem voor me meebracht nog heel goed herinneren. Ik was huilend thuisgekomen uit school omdat we in de klas Vaderdagcadeautjes hadden gemaakt en ik het enige kind was zonder vader. De mijne was weggelopen toen ik vijf was en had nooit meer naar me omgekeken. Mijn moeder had mijn tranen gedroogd en gezegd: 'Maar ik wed dat jij ook het enige kind uit je klas bent dat vandaag een jong poesje krijgt.'

Elvis had van een van mijn akeligste dagen een van mijn mooiste gemaakt.

Toen ik de deur opende rende hij meteen naar binnen.

'Jij boft dat ik je nog binnenlaat!'

Binnen rook het naar tomaten en knoflook.

Mijn moeders stem zweefde de gang in. 'Nee, voor dit weekend heb ik al plannen. En voor volgend weekend ook. Sorry, maar ik moet nu ophangen. Ik geloof dat mijn dochter net binnenkomt. Kennedy?'

'Ja, mam?'

'Was jij bij Elle? Ik wilde je net gaan bellen.'

Terwijl ik de deuropening in stapte, hing ze op. 'Niet echt.'

Ze keek me kort aan. De houten lepel gleed uit haar hand en viel op de vloer; rode saus spatte op de witte tegels. 'Joh, wat is er gebeurd?'

'Niks aan de hand, mam. Elvis rende weg en het duurde eeuwen voor ik hem weer te pakken had.'

Ze kwam op me af en inspecteerde de diepe, knalrode

krassen op mijn arm. 'Heeft Elvis dat gedaan? Die heeft nog nooit iemand gekrabd!'

'Hij schrok blijkbaar nogal toen ik hem oppakte.'

Haar blik zakte naar mijn bemodderde voeten. 'Waar ben je eigenlijk geweest?'

Ik bereidde me voor op de preek die ze me altijd gaf als ik 's avonds de deur uit ging: neem altijd je mobieltje mee, ga nooit alleen, blijf op goed verlichte plekken en (haar persoonlijke favoriet): eerst gillen, dan pas vragen stellen. Vanavond had ik alle regels overtreden.

'Op die oude jezuïtische begraafplaats...!' Mijn antwoord klonk eerder als een vraag. Hoe boos zou ze worden?

Mijn moeder verstijfde en ademde scherp in. 'Ik zou nooit 's avonds naar een begraafplaats gaan,' zei ze werktuiglijk, alsof ze me dit al duizend keer had gezegd. Maar dat was niet zo.

'Zeg, ben jij opeens bijgelovig of zo?'

Ze schudde haar hoofd en keek vlug de andere kant op. 'Tuurlijk niet. Je hoeft niet bijgelovig te zijn om te weten dat het 's avonds op dat soort afgelegen plekken gevaarlijk is.'

Ik wachtte op de preek die vast komen ging.

In plaats daarvan gaf ze me een vochtige handdoek. 'Hier, veeg je voeten af en gooi hem dan weg. Ik wil geen kerkhofzand in mijn wasmachine.'

Ze zocht in de rommella tot ze een gigantisch stuk verband had gevonden, zo te zien nog een overblijfsel uit mijn driewielertijd.

'Wie had je daarnet aan de telefoon?' vroeg ik, in de hoop van onderwerp te kunnen veranderen.

'Gewoon, iemand van mijn werk.'

'Iemand die je mee uit vroeg?'

Ze fronste haar voorhoofd en concentreerde zich op mijn arm. 'Ik heb geen zin in afspraakjes. Eén gebroken hart is mij genoeg.' Ze beet op haar lip. 'Dat bedoelde ik niet...'

'Ik weet wat je bedoelde.' Na mijn vaders vertrek had mijn moeder zichzelf maandenlang in slaap gehuild. Soms hoorde ik haar nog weleens.

Toen ze klaar was met mijn arm ging ik op het aanrecht zitten, terwijl zij verder ging met het eten. Het had iets geruststellends om toe te kijken terwijl zij kookte. Het duwde die akelige begraafplaats nóg verder weg.

Mijn moeder stak haar vinger in de pan en proefde de saus voor ze hem van het vuur nam.

'Mam, je vergeet de chilivlokken!'

'O ja.' Ze schudde haar hoofd en dwong zichzelf te glimlachen.

Mijn moeder kon zich meten met beroemde koks als Julia Child en pasta marinara was haar lievelingsgerecht. Ze zou nog eerder haar eigen naam vergeten dan haar geheime ingrediënt! Ik wilde er bijna iets van zeggen, maar voelde me schuldig. Misschien dacht ze net wel aan mij, maar dan in zo'n programma over onopgeloste misdaden.

Ik wipte van het aanrecht. 'Ik ga even boven tekenen.'

Ze staarde afwezig uit het keukenraam. 'Hm... goed idee. Dan voel je je straks vast weer beter.'

Nou... eigenlijk zou ik er juist niets door gaan voelen. Dat was het hele punt. Zolang mijn hand over het papier bewoog, verdwenen mijn problemen naar de achtergrond en was ik heel even ergens (of: iemand) anders. Mijn tekeningen kwamen uit een wereld die alleen ik kon zien: een jongen die zijn nachtmerries in een zak met zich meedroeg, terwijl er allemaal brokjes uit vielen; een man zonder mond, die in het donker op de toetsen van een kapotte typemachine hamerde.

Of zoals de tekening waar ik momenteel aan werkte.

Staannd voor mijn schildersezel bestudeerde ik het meisje dat boven op een dak zat, met één voet aarzelend over de rand. Ze tuurde naar de grond beneden, met een van angst verwrongen gezicht. Uit haar jurk staken zich twee tere,

blauwzwarte zwaluwvleugels. Op de plekken waar deze door de stof staken, was de stof gescheurd: ze groeiden uit haar rug als takken uit een boom.

Ik heb eens ergens gelezen dat het geluk brengt als een zwaluw een nest op je dak bouwt. Maar als hij dat nest weer in de steek laat, krijg je niets dan tegenslag. Zoals zoveel dingen kon deze vogel dus zowel een zegen als een vloek zijn – een feit waar dat meisje met haar vleugels zich maar al te bewust van was.

Terwijl ik aan haar dacht, viel ik in slaap. Ik vroeg me af hoe het was om vleugels te hebben, terwijl je te bang was om te vliegen.

De volgende ochtend werd ik uitgeput wakker. Al mijn dromen waren gevuld geweest met slaapwandelende meisjes die rondzweefden over begraafplaatsen.

Elvis lag opgekruld op het kussen naast me.

Nadat ik hem tussen zijn oren had gekrabd, sprong hij op de vloer.

Ik kwam pas uit bed toen Elle 's middags opdook. Zij nam nooit de moeite om te bellen voordat ze langskwam. Het idee dat iemand haar misschien weleens niet zou willen zien, kwam gewoon niet bij haar op. Het was een eigenschap waar ik haar om benijdde, al vanaf het moment dat we elkaar in de brugklas hadden leren kennen.

Nu lag ze languit op mijn bed in een zee van snoeppapier-tjes een tijdschrift door te bladeren, terwijl ik voor mijn ezel stond.

'We gaan vanavond met een heel stel naar de bioscoop,' zei Elle. 'Wat trek jij aan?'

'Ik zei toch al dat ik thuisblijf?'

'Vanwege die slappe zak die, als wij ons diploma halen,

een beetje American football speelt op het Community College?’ vroeg ze, op de felle toon die ze reserveerde voor iedereen die de fout maakte iemand om wie zij gaf te kwetsen.

Mijn hart sloeg een slag over. Zelfs na een paar weken voelde de wond nog vers.

‘Nee, omdat ik vannacht geen oog heb dichtgedaan.’ Ik zweeg expres over het meisje op de begraafplaats. Als ik daar weer over begon te piekeren, lag er geheid nóg een nacht vol nare dromen op me te wachten.

‘Slapen kan altijd nog als je dood bent.’ Elle smeed het tijdschrift op de vloer. ‘En je kunt je niet elk weekend op je kamer verstoppen. Bovendien: jij bent niet degene die zich zou moeten schamen!’

Ik gooide mijn stukje houtskool in de tekendoos op de grond en veegde mijn handen af aan mijn tuinbroek. ‘Nou, ik geloof anders dat gedumpt worden omdat je je vriendje niet bij je wilt laten spieken behoorlijk hoog scoort op de Schaal van Vernedering.’

Ik had natuurlijk achterdocht moeten krijgen toen een van de leukste jongens van school mij vroeg hem te helpen zijn geschiedeniscijfer op te krikken, om te voorkomen dat hij uit het American football-team werd geschopt. Vooral omdat het ging om Chris, die rustige jongen die van het ene pleeggezin naar het andere was verhuisd – en op wie ik al jaren in stilte verkikkerd was. Maar ja, met het hoogste gemiddelde voor geschiedenis (en alle andere vakken) was ik gewoon de meest voor de hand liggende keuze.

Ik besepte alleen niet dat Chris wist hoe dit kwam.

De eerste jaren van de basisschool was mijn eidetische geheugen nog iets nieuws. Ik noemde het toen zelf ‘fotografisch’, en iedereen vond het cool dat ik hele pagina’s tekst in een paar seconden uit mijn hoofd kon leren. Totdat we ouder werden en ze zich realiseerden dat ik nooit zou hoeven blokken om toch hogere cijfers te halen dan zij. Tegen de tijd dat

ik naar de brugklas ging, had ik geleerd mijn 'onrechtvaardige voordeel' (zoals de andere leerlingen en hun ouders het noemden als ze zich bij mijn docenten beklagden) zo goed mogelijk te verbergen. En tegenwoordig wist nog slechts een handjevol vrienden het.

Althans, dat dacht ik.

Chris was slimmer dan iedereen dacht. Hij nam de tijd voor geschiedenis, en voor mij. Drie weken. Zo lang duurde het voor hij me zoende. Pas twee weken daarna noemde hij me 'zijn vriendin'. En nog een week later vroeg hij of hij tijdens de eerste tentamenperiode bij me mocht afkijken...

Dat ik hem op school telkens tegenkwam en dan moest doen alsof het me niets deed dat hij me met zijn slappe smoezen in het nauw dreef, was al erg genoeg. 'Ik wilde je niet kwetsen, Kennedy, maar school is voor mij lang niet zo makkelijk als voor jou. En een beurs is mijn enige kans om hier weg te komen. Ik dacht dat je dat wel begreep.'

O ja, ik begreep het prima. Dat was dan ook de reden dat ik hem vanavond niet weer tegen het lijf wilde lopen.

'Ik ga niet.'

Elle zuchtte. 'Hij is er helemaal niet bij: zijn team heeft een uitwedstrijd.'

'O, oké dan. Maar als een van die waardeloze vrienden van hem erbij is, ben ik weg.'

Ze stond op en liep naar de badkamer, met haar tas en een zelfgenoegzame grijns. 'Ik ga me eens klaarmaken.'

Ik peuterde aan een stukje houtskool onder mijn nagels. Dat werd stevig schrobben, wilde ik er niet uitzien als een automonteur. Met dat giga-verband om mijn arm leek ik toch al een soort brandwondenslachtoffer. Gelukkig was het in een bioscoop altijd donker.

Beneden sloeg de voordeur dicht. Even later verscheen mijn moeder in de gang. 'Blijf jij vanavond thuis?'

'Was het maar waar.' Ik knikte richting de badkamer. 'Elle

heeft me overgehaald met haar naar de film te gaan.'

'Enne... wat vind je daar zelf van?' Ze deed haar best zo nonchalant mogelijk te klinken, maar ik wist waar ze zich zorgen over maakte. Al weken bakte ze brownies voor me, terwijl ik bleef jammeren over Chris.

'Hij is er niet bij.'

Ze glimlachte breed. 'Klinkt link: vette kans dat je een leuke avond krijgt.' Toen veranderde haar gezicht en zei ze opeens zakelijk: 'Heb je genoeg cash?'

'Dertig piek.'

'En is je mobieltje opgeladen?'

Ik wees naar mijn nachtkastje, waar mijn telefoon nog aan de oplader hing. 'Jep.'

'En wordt er ook gedronken?'

'Mam, we gaan naar de film, niet naar een feest.'

'Maar als er om de een of andere reden toch mensen drinken...'

Ik onderbrak haar en maakte de zin uit mijn hoofd af: 'Dan bel ik jou en haal jij me op – zonder lastige vragen, zonder consequenties.'

Ze trok aan de schouderband van mijn tuinbroek. 'Ga je zo? Goeie look!'

'Grunge komt terug, hoor; ik loop gewoon vóór!'

Ze kwam naar de ezel, sloeg een arm om mijn schouders en legde haar hoofd tegen het mijne. 'Wat heb je toch een talent, terwijl ik amper een rechte lijn kan trekken... Dat heb je beslist niet van mij!'

We zwegen allebei over de mogelijke andere bron.

Ze keek naar het zwarte stof op mijn handen. 'Maar ondanks dat wereldschokkende talent moet je misschien toch even onder de douche.'

'Helemaal met u eens!' Elle kwam uit de badkamer tevoorschijn, meer dan gereed, in een strakke spijkerbroek en een topje, dat strategisch op slechts één schouder hing. Degene

met wie zij vanavond besloot te flirten, zou haar zeker opmerken – net als alle andere jongens in de bioscoop. Maar zelfs met een rommelige paardenstaart en bijna geen make-up was Elle moeilijk over het hoofd te zien.

Nog een verschil tussen ons.

Ik slofte naar de badkamer, met aanmerkelijk lagere verwachtingen. Als ik die houtskool onder mijn nagels vandaan wist te krijgen, was dat al heel wat.

Toen ik weer naar buiten kwam, stonden mijn moeder en Elle met elkaar te fluisteren.

‘Hebben jullie een geheim?’

‘Nee, niks.’ Mijn moeder hield een boodschappentas aan het handvat omhoog. ‘Ik heb toevallig net iets voor je gekocht, waarvan ik dacht dat je het wel kon gebruiken. Hét bewijs dat ik paranormale krachten bezit...’

Ik herkende het logo op de voorkant. ‘Is dat... wat ik denk dat het is?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Dát weet ik natuurlijk niet...’

Ik trok de doos uit de tas en gooide het deksel op de grond. Tussen de plooiën van het vloeipapier lag een paar zwarte laarzen met leren riempjes aan de zijkant. Die had ik een paar weken geleden zien staan, toen we samen aan het winkelen waren. Ze waren perfect: apart, maar niet té.

‘Volgens mij passen die geweldig bij je uniform,’ zei ze, doelend op de zwarte spijkerbroek met verwassen t-shirt die ik elke dag droeg.

‘Die? Die staan overal fantastisch bij!’ Ik trok de laarzen aan en bekeek mezelf in de spiegel.

Elle knikte instemmend. ‘Echt cool!’

‘Maar waarschijnlijk nog beter zónder die badjas.’ Mijn moeder zwaaide met een zwart staafje. ‘En misschien wat mascara?’

Ik haatte mascara. Het was als vingerafdrukken op een

misdaadlocatie: als je huilde, kreeg je de donkere vlekken onder je ogen niet meer weg. Wat bijna net zo gênant was als het feit dat iedereen je had zien huilen.

‘Het is maar een film, hoor! Als ik dat spul op doe, komt mijn hele gezicht altijd eronder te zitten.’ Of uren later pas, had ik door schade en schande ontdekt.

‘O, maar daar heb ik een trucje voor.’ Mijn moeder kwam voor me staan, zwaaiend met haar toverstokje. ‘Kijk eens omhoog.’

Ik gaf maar toe, in de hoop dat ik zo meer op Elle en minder op het gemiddelde buurmeisje zou lijken.

Elle gluurde over mijn moeders schouder naar haar techniek voor het aanbrengen van het plakkerige laagje. ‘Ik zou een moord doen voor die wimpers en jij waardeert ze niet eens!’

Mijn moeder deed een stap naar achteren om haar werk te bewonderen en wierp toen een blik op Elle. ‘En? Wat vind jij ervan?’

‘Waanzinnig.’ Ze liet zich dramatisch op het bed vallen. ‘Mevrouw Waters, u bent echt *übercool*!’

‘Om twaalf uur thuis, anders ben ik een stuk minder cool,’ zei mijn moeder, toen ze de kamer uit liep.

Elvis gluurde om het hoekje.

Ik liep naar hem toe om hem op te pakken.

Hij verstijfde even en keek me strak aan. Toen spurtte hij weer de gang in.

‘Wat heeft The King nou?’ vroeg Elle, die haar favoriete bijnaam voor mijn kat gebruikte.

‘O, die doet gewoon een beetje maf.’ Ik had geen zin om er dieper op in te gaan. Ik wilde die begraafplaats en dat meisje met haar spierwitte nachtjapon zo gauw mogelijk vergeten.

Toch kwam ik maar niet af van het beeld van haar voeten die een eindje boven de grond zweefden, noch van het gevoel dat het niet voor niets was dat ik aan haar bleef denken.